RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2000/4 Mo

i n d e k l a c h t nr. 045.99

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer. De Raad heeft aanleiding gevonden, alvorens tot uitspraak over te gaan, verzekeraar in een zitting van de Raad te horen.

Voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, is het navolgende gebleken.

De klacht

Klager is op 5 februari 1997 met zijn auto in aanrijding gekomen met een andere auto. Van de auto's was het w.a.-motorrijtuigrisico bij verzekeraar verzekerd. Beide partijen hadden onvoldoende bewijs om hun onschuld aan te tonen. Beide partijen hadden dan ook hun eigen schade moeten dragen. Toch heeft verzekeraar klagers tegenpartij schadeloos gesteld, ten nadele van de door klager verworven B/M-trede.

De schade aan klagers auto als gevolg van de aanrijding op 5 februari 1997 is door een expert van verzekeraars expertisedienst destijds vastgesteld op basis van total loss: dagwaarde ƒ 500,- - restwaarde ƒ100,- = schade ƒ 400,-. Op 4 januari 1999 heeft de auto opnieuw schade geleden. Dezelfde expert als die in 1997 de schade had vastgesteld, heeft ook deze schade vastgesteld, wederom op basis van total loss: dagwaarde ƒ 1.250,- (!) - restwaarde ƒ 100,- = schade ƒ 1.150,-. Hoewel de auto nu 2 jaar ouder is en meer schade heeft (de schade van 5 februari 1997 was nog niet hersteld), blijkt derhalve uit het rapport van de expert dat de dagwaarde van de auto thans behoorlijk hoger ligt. Klager heeft daarom een onafhankelijke expert omtrent de auto rapport laten uitbrengen, dat klagers twijfels omtrent de schadevaststelling uit 1997 heeft bevestigd.

Klager heeft dan ook veel twijfels over de wijze waarop de schade van 5 februari 1997 is afgewikkeld.

2000/4 Mo

Klager verlangt het navolgende:
1. herstel van zijn B/M-trede, omdat de schade van 5 februari 1997 niet in zijn nadeel had mogen worden afgewikkeld
2. onderzoek door de Raad van Toezicht naar de deskundigheid van verzekeraars expert.

Het standpunt van verzekeraar

Het ongeval van 5 februari 1997 betrof een aanrijding op een rotonde. Klager en zijn tegenpartij reden vanaf verschillende wegen de rotonde op. Gezien vanuit de positie van klager kwam zijn tegenpartij van links. Volgens klager reed hij eerder op de rotonde dan zijn tegenpartij. Laatstgenoemde betwist dat en stelt dat klager haar geen voorrang verleende. Het verkeer op de rotonde heeft voorrang ten opzichte van het verkeer dat vanaf de toevoerwegen de rotonde wil oprijden.

De aanrijding vond plaats ter hoogte waar de door klager bereden weg op de rotonde aansluit. Op die plaats had klagers tegenpartij de rotonde al voor een kwart gevolgd. De schade aan de auto van klager bevindt zich aan de linker voorzijde. De auto van zijn tegenpartij was aan de rechterzijde ter hoogte van het portier beschadigd. Uit het beeld van de schade aan beide auto's kan de conclusie worden getrokken dat klagers tegenpartij voor klager langs reed toen de aanrijding gebeurde.

Uit het ter zake opgemaakte politierapport blijkt dat de rapporteur een situatieschets heeft gemaakt, die overeenkomt met verzekeraars conclusie op grond van het schadebeeld. De situatieschets is gemaakt aan de hand van de aangetroffen situatie en de verklaring van de betrokkenen. Volgens de rapporteur heeft klager geen voorrang verleend aan zijn tegenpartij.

Klager heeft een getuigenverklaring overgelegd. Volgens de getuige bevond klager zich al op de rotonde toen klagers tegenpartij met hoge snelheid de rotonde opreed.

Verzekeraar heeft zich op het standpunt gesteld dat de lezing van klagers tegenpartij de meest waarschijnlijke is en dat klager haar geen voorrang heeft verleend. Verzekeraar heeft zich gebaseerd op het schadebeeld en het politierapport. Het is onwaarschijnlijk dat klager zich al op de rotonde bevond, toen zijn tegenpartij de rotonde nog moest oprijden. Klagers tegenpartij moet in dat geval een zeer hoge snelheid hebben gehad om toch voor klager langs te kunnen rijden. Omdat klagers tegenpartij bij het oprijden van de rotonde een bocht moet maken kan haar snelheid niet hoog geweest zijn. De verklaring van de getuige is niet erg geloofwaardig. Bovendien is zij een goede bekende van klager. Verzekeraar meent dan ook in redelijkheid de aansprakelijkheid van klager voor het ontstaan van de aanrijding te hebben kunnen erkennen.

Na deze aanrijding is de schade aan klagers auto door verzekeraars expert onderzocht. De expert stelde in overleg met een reparateur de schadevergoeding vast op ƒ 400,-. Ongeveer twee jaren later moest deze expert opnieuw een schade onderzoeken aan deze auto. Bij die gelegenheid is de schadevergoeding vastgesteld op ƒ 1.150,-.

2000/4 Mo

Desgevraagd deelde de expert mee dat de auto in 1997 na de aanrijding verkeerstechnisch in orde was. Er kon nog verantwoord mee worden gereden. De toestand van de auto was matig, hetgeen reden was een vergoeding vast te stellen van ƒ 400,-. Het ging daarbij niet zo zeer om een schadevergoeding op basis van totaal verlies, maar om een vergoeding waarmee de auto rijdbaar kon worden gehouden. De reparateur was het met deze vaststelling eens. De schade in 1999 was van een andere aard. De auto was zo beschadigd dat daarmee niet meer verantwoord kon worden gereden. In deze kwestie ging het duidelijk om een schadevergoeding op basis van totaal verlies. In overleg met de reparateur is een dagwaarde van ƒ 1.250,- vastgesteld.

Op de deskundigheid van de expert valt niets aan te merken. Bij het vaststellen van de schade in 1997 heeft een rol gespeeld dat met de auto nog verantwoord kon worden gereden, terwijl dat in 1999 niet meer het geval was. In 1997 ging het eigenlijk niet om een totaal verlies-schade. Het valt te betreuren dat in deze kwestie in de schaderegeling wel gesproken is over totaal verlies, terwijl duidelijk bedoeld was een vergoeding om te kunnen blijven rijden. Met de vastgestelde vergoeding van ƒ 400,- zou klager niet tekort zijn gedaan. Verzekeraar ziet dan ook geen reden om op die schadevaststelling terug te komen.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd en nog nader toegelicht.

Het overleg met verzekeraar

Ter zitting is met verzekeraar besproken de wijze waarop diens (loondienst)expert de schade van 5 februari 1997 aan klagers auto heeft vastgesteld.

Diens rapport vermeldt: ‘De herstelkosten gaan de waarde van het voertuig voor het ongeval minus de opbrengst te boven. Derhalve heeft ondergetekende de schade geregeld op basis van totaal verlies’. Blijkens het rapport bedragen de geschatte reparatiekosten ƒ1.000,- en is er schade aan: ‘voorbumper, steunen, koplamp, clignoteur voorscherm links’. Blijkens het rapport is de dagwaarde ƒ 500,- incl. BTW, de restwaarde (= bieding door klager zelf) ƒ 100.- incl. BTW en de totaalschade op basis van dagwaarde ƒ 400,- incl. BTW. Het rapport vermeldt dat de reparateur, daartoe gemachtigd door verzekerde, accoord is met de schade-omvang zoals begroot.

Verzekeraar heeft uiteengezet dat de schade is vastgesteld op een bedrag van ƒ 400,-, welk bedrag nodig was om de auto rijdbaar te houden. Het bedrag van ƒ 400,- was de resultante van een bedrag van ƒ 500,- minus ƒ 100,-, maar had in dit geval even goed ook de resultante van twee volstrekt andere bedragen kunnen zijn. Klager is door deze schadevaststelling niet te kort gedaan. De schade had niet op total-loss-basis moeten worden afgewikkeld. De auto was niet total loss.

2000/4 Mo

Het oordeel van de Raad
1. De Raad stelt voorop dat hij geen voor partijen bindende uitspraak kan doen omtrent de schuldvraag of de mate van een ieders schuld aan de aanrijding van 5 januari 1997. Een dergelijke uitspraak is aan de rechter voorbehouden. Wel kan de Raad gezien zijn taakomschrijving beoordelen of het door verzekeraar ingenomen standpunt al dan niet verdedigbaar is, omdat, zou dat laatste het geval zijn, verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf schaadt.
2. Gelet op de inhoud van het politierapport, het schadebeeld en de situatieschetsen, acht de Raad verdedigbaar het standpunt van verzekeraar dat klager met zijn auto bij het oprijden van de rotonde geen voorrang heeft verleend aan de voor hem van links komende al op de rotonde rijdende auto van zijn tegenpartij. Door op grond van dit standpunt de schade van de tegenpartij ten nadele van de door klager verworven B/M-trede af te wikkelen heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad.
In zoverre is de klacht dus ongegrond.
3. Gegrond daarentegen is de klacht voor zover deze gericht is tegen het rapport van verzekeraars (loondienst)expert omtrent de schade van 5 februari 1997. De Raad acht het ongewenst dat een expert in zijn rapport omtrent een autoschade een fictieve dagwaarde van de auto vermeldt, terwijl het bedrag van de dagwaarde in werkelijkheid het bedrag is van de kosten van reparatie van (een deel van) de aanwezige schade, welke nodig is om de auto rijdbaar te houden. Een dergelijke onwaarachtige wijze van schadevaststellen leidt licht tot verwarring, die zich in het onderhavige geval ook heeft voorgedaan.

De beslissing
De Raad verklaart de klacht mitsdien deels ongegrond, deels gegrond. Nu verzekeraar ter zitting heeft verklaard zijn expertisedienst instructies te hebben gegeven in voorkomende gevallen niet meer op de vorenomschreven wijze te rapporteren, en niet gebleken of aannemelijk is dat klager door de wijze van rapporteren schade heeft geleden, verbindt de Raad aan de gedeeltelijke gegrondverklaring geen financiële consequenties voor verzekeraar.

Aldus is beslist op 10 januari 2000 door Mr. D.H. Beukenhorst, Drs. C.W.L. de Bouter, Mr. E.M. Dil-Stork, Mr. M.M. Mendel en Mr. W.R. Veldhuyzen, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)